

Sygn. akt III AUa 348/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 kwietnia 2013 r.

Sąd Apelacyjny - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Gdańsku

w składzie:

Przewodniczący:	SSA Grażyna Czyżak (spr.)
Sędziowie:	SSA Magdalena Budzyńska - Górecka SSA Daria Stanek
Protokolant:	sekr.sądowy Lidia Pedynkowska

po rozpoznaniu w dniu 17 kwietnia 2013 r. w Gdańsku

sprawy J. P.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

o prawo do emerytury

na skutek apelacji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G.

od wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku VII Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

z dnia 11 grudnia 2012 r., sygn. akt VII U 2184/12

zmienia zaskarżony wyrok i przyznaje wnioskodawcy J. P. prawo do emerytury od dnia 21 kwietnia 2012 roku.

Sygn. akt III AUa 348/13

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 25 maja 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G., powołując się na przepisy ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), odmówił ustalenia J. P. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym wskazując, że wnioskodawca nie wykazał wymaganego co najmniej 15-letniego okresu pracy w szczególnych warunkach, a jedynie 8 lat, 5 miesięcy i 27 dni. Organ rentowy nie zaliczył do wymaganego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach okresu pracy J. P. w (...) w P., ponieważ nie przedłożył świadectwa wykonywania prac w szczególnych warunkach wystawionego przez zakład pracy, a ponadto z przedłożonej kartoteki wynika, że pracował na stanowisku „ślusarz-spawacz”, a zatem pracy spawacza nie wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy.

Odwołanie od powyższej decyzji wniósł J. P. kwestionując przyjęcie w postępowaniu administracyjnym, że nie posiada wymaganego okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, podtrzymując swoje dotychczasowe stanowisko wyrażone w zaskarżonej decyzji.

Wyrokiem z dnia 11 grudnia 2012 r. w sprawie VII U 2184/12 Sąd Okręgowy w Gdańsku VII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zmienił zaskarżoną decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. z dnia 25 maja 2012 r. i ustalił J. P. prawo do emerytury z dniem ukończenia 60 roku życia.

Podstawę tego rozstrzygnięcia stanowiły następujące ustalenia i rozważania Sądu I instancji:

J. P., urodzony dnia (...), w dniu 13 marca 2012 r. złożył w Zakładzie Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. wniosek o emeryturę.

Wnioskodawca nie jest członkiem otwartego funduszu emerytalnego i nie pozostaje w stosunku pracy.

W toku postępowania przed organem rentowym ubezpieczony udowodnił na dzień 01 stycznia 1999 r. 32 lata i 1 dzień okresów składkowych i nieskładkowych oraz 8 lat, 5 miesięcy i 27 dni pracy wykonywanej w szczególnych warunkach.

Zaskarżoną w sprawie decyzją z dnia 25 maja 2012 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. odmówił J. P. prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach z uwagi na niespełnienie warunków nabycia tego prawa, tj. wobec nie udowodnienia wymaganego 15-letniego stażu pracy w szczególnych warunkach, bowiem organ rentowy uznał jedynie 8 lat, 5 miesięcy i 27 dni.

J. P. posiadający wykształcenie zawodowe, z zawodu spawacz. Po ukończeniu kursu spawalniczego w dniu 24 września 1977 r. otrzymał uprawnienia spawacza.

W okresie od dnia 25 października 1973 r. do dnia 30 listopada 1981 r., od dnia 08 grudnia 1981 r. do dnia 28 stycznia 1985 r. oraz od dnia 25 sierpnia 1986 r. do dnia 14 marca 1989 r. wnioskodawca zatrudniony był w Przedsiębiorstwie (...) w P. na stanowisku najpierw ślusarz suwnicowy, a później ślusarz-spawacz.

W F. zatrudnionych było dużo spawaczy, ponieważ firma zajmowała się w dużej mierze spawaniem konstrukcji stalowych hal produkcyjnych, hal dla rolnictwa, owczarni, zbiorników. Pracownicy wyjeżdżali też na roboty eksportowe. Wnioskodawca miał uprawnienia na wszystkie rodzaje spawania, ale przeważnie wykonywał spawanie elektryczne. Wnioskodawca pracował tylko jako spawacz, w pełnym wymiarze czasu pracy i stale wykonywał czynności spawacza. Wnioskodawca, tak jak i inni zatrudnieni w firmie spawacz mieli wpisane stanowisko ślusarz-spawacz, ale wynikało to z faktu, że można było na tej podstawie przyznać większe wynagrodzenia, tj. wyższą grupę zaszeregowania.

Firma została rozwiązana z dnia na dzień, została przejęta przez Niemców i nie wystawiono pracownikom odpowiednich dokumentów. Akta osobowe znajdują się w archiwum.

W zakładzie było zatrudnionych dużo spawaczy, a nawet dorywczo przychodzili pracownicy ze Stoczni mający uprawnienia spawalnicze i zatrudniali się na pół etatu.

W firmie robione były konstrukcje stalowe dla PGR na całą Polskę, konstrukcje na eksport, np. robiona była scena teatralna do Czechosłowacji. F. jako firma zajmowała się budową konstrukcji stalowych i montażem budownictwa rolniczego i dlatego w głównej mierze zatrudniani byli spawacze. Byli też monterzy i malarze. Wnioskodawca przez cały okres zatrudnienia pracował jako spawacz stale i w pełnym wymiarze godzin pracy.

Wnioskodawca spawał konstrukcje stalowe również i na wysokości i pracował 8 godzin dziennie, a nieraz i więcej.

Tuż po ukończeniu (...) Szkoły Zawodowej (...) w G. wnioskodawca posiadał umiejętność spawania, ale uprawnienia spawalnicze w książeczce ma wpisane od 1977 r. Spawał od początku zatrudnienia, chociaż uprawnienia spawacza zdobył dopiero w 1977 r. i od tego czasu będąc zatrudnionym w F. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy pracował na stanowisku spawacza.

Powyższy stan faktyczny Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dokumentacji zgromadzonej w aktach niniejszej sprawy, w aktach organu rentowego, których prawdziwość i rzetelność nie była przez żadną ze stron kwestionowana. Sąd ten również nie znalazł podstaw do podważenia jej wiarygodności z urzędu.

Podstawę ustaleń stanu faktycznego stanowiły także zeznania świadków: E. C. i M. R. - osób obcych, nie zainteresowanych wynikiem postępowania, które w ocenie Sądu I instancji są wiarygodne, tym bardziej, że ich zeznania korespondują z pozostałym zgromadzonym w aktach sprawy materiałem dowodowym, jak również ze stanowiskiem ubezpieczonego, które także zdaniem tego Sądu zasługiwało na wiarę.

Sąd Okręgowy uznał, że w świetle poczynionych w przedmiotowej sprawie ustaleń faktycznych odwołanie J. P. zasługuje na uwzględnienie.

Wskazał, że przedmiotem niniejszego postępowania była kwestia ustalenia prawa ubezpieczonego do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach. Zdaniem tego Sądu wyniki przeprowadzonego postępowania dowodowego wykazały, że wnioskodawca legitymuje się wymaganym 15 - letnim stażem pracy w szczególnych warunkach, co sprawia, iż stanowisko organu emerytalnego, odmawiające wnioskodawcy prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym, nie jest słuszne.

Ogólne zasady nabywania prawa do emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po 1948 r. zostały uregulowane w treści art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tj. Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.), zgodnie z którym ubezpieczony urodzony po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, tj. spełniają łącznie następujące warunki:

- 1) legitymują się okresem zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż: 65 lat - dla mężczyzn, 60 dla kobiet,
- 2) mają okres składkowy i nieskładkowy wynoszący co najmniej: 25 lat dla mężczyzn, 20 dla kobiet,
- 3) nie przystąpili do otwartego funduszu emerytalnego albo złożyli wniosek o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa;

Stosownie do dyspozycji art. 32 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z F.U.S. ubezpieczony urodzony przed dniem 01 stycznia 1949 r., będącym pracownikami zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27. Dla uzyskania uprawnień do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym wymagane jest osiągnięcie wskazanego w przepisach wykonawczych wieku, a także przepracowanie określonej ilości lat w warunkach szczególnych lub w szczególnym charakterze.

Aktem wykonawczym, do którego odsyła ustawa o emeryturach i rentach z F.U.S., jest rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Stosownie do treści § 4 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A, nabywa prawo do emerytury, jeżeli spełnia łącznie następujące warunki:

- 1) osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn,
- 2) ma wymagany okres zatrudnienia, w tym co najmniej 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

W wykazie A - prac w szczególnych warunkach, których wykonywanie uprawnia do niższego wieku emerytalnego - stanowiącym załącznik do rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego, w dziale XIV (prace różne), pod pozycją 12 wymienione są m.in. prace przy spawaniu.

Dodatkowo Sąd I instancji wskazał, że zgodnie z przepisem § 2 ust. 1 i 2 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego okresami pracy uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu są okresy, w których praca w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy.

Okresy pracy natomiast, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy, na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (§ 2 ust. 2 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego).

Sąd Okręgowy zwrócił jednak uwagę, że zgodnie z utartą praktyką i orzecznictwem w postępowaniu przed sądem okresy zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przewidziane rozporządzeniem w sprawie wieku emerytalnego mogą być ustalane także innymi środkami dowodowymi, niż dowód z zaświadczenia z zakładu pracy (por. uchwały S.N.: z dnia 10 marca 1984 r. w sprawie III UZP 6/84 oraz z dnia 21 września 1984 r. w sprawie III UZP 48/84), a więc wszelkimi dopuszczalnymi przez prawo środkami dowodowymi.

Sąd ten zważył, że bezspornym jest, iż ubezpieczony w dniu 15 kwietnia 2012 r. osiągnął 60 rok życia, na dzień 01 stycznia 1999 r. udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze powyżej 25 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego i nie pozostaje w stosunku pracy.

Przedmiotem sporu pozostawało jedynie ustalenie, czy za zatrudnienie w szczególnych warunkach mogą zostać uznane okresy: od dnia 25 października 1973 r. do dnia 30 listopada 1981 r., od dnia 08 grudnia 1981 r. do dnia 28 stycznia 1985 r. oraz od dnia 25 sierpnia 1986 r. do dnia 14 marca 1989 r., gdy wnioskodawca zatrudniony był w Przedsiębiorstwie (...) w P..

Sąd I instancji zaznaczył, że przy ustalaniu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z tytułu pracy w szczególnych warunkach na podstawie rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego nie można kierować się względami nazewnictwa danego stanowiska pracy. Należy ustalić, jakie prace wnioskodawca rzeczywiście wykonywał, bowiem ta okoliczność, nie zaś nazwa zajmowanego stanowiska, przesądza o ewentualnym istnieniu przesłanek dla przyznania dochodzonego świadczenia (por. wyrok S.N. z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie II UK 337/03, publik. OSNP 2004/22/392).

W ocenie tego Sądu fakt wykonywania przez ubezpieczonego pracy w szczególnych warunkach w spornym okresie znajduje potwierdzenie w zebranych w sprawie materiale dowodowym. Niewątpliwie został on potwierdzony zeznaniami świadków, którzy zgodnie zeznali, iż ubezpieczony w okresie tym pracował stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wyłącznie jako spawacz.

Zdaniem Sądu Okręgowego przesłuchani w sprawie świadkowie posiadają odpowiednią wiedzę na temat charakteru wykonywanej przez ubezpieczonego pracy, byli bowiem zatrudnieni wraz z ubezpieczonym mniej więcej w tym samym okresie, w tym samym zakładzie pracy. Sąd ten nie znalazł jakichkolwiek podstaw by kwestionować ich wiarygodność.

Zaznaczył w tym miejscu także, iż prawo do emerytury z tytułu pracy w szczególnych warunkach przysługuje wówczas, gdy ubiegający się o prawo wykonywał prace w szczególnych warunkach stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku. Decydujące znaczenie ma zatem rodzaj i wymiar wykonywanej pracy, a nie przedłożenie świadectwa pracy w szczególnych warunkach określającego stanowisko pracy, ponieważ o zaliczeniu danego rodzaju pracy do wykonywanej w szczególnych warunkach decyduje nie nazwa zajmowanego stanowiska, ale charakter wykonywanych czynności.

W ocenie Sądu I instancji ubezpieczony spełnił wszystkie przesłanki dla nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku w trybie art. 184 ustawy emerytalnej, ponieważ osiągnął 60 rok życia, na dzień 01 stycznia 1999 r. udokumentował okres składkowy i nieskładkowy w wymiarze powyżej 25 lat, nie przystąpił do otwartego funduszu emerytalnego oraz nie pozostawał w stosunku pracy, a także spełnił przesłankę posiadania co najmniej 15 lat zatrudnienia w szczególnych warunkach.

Mając na uwadze powyższe Sąd ten uznał, że wnioskodawca w okresie zatrudnienia w (...) co najmniej od daty otrzymania uprawnień do spawania we wrześniu 1977 r. wykonywał pracę spawacza, wobec tego był zatrudniony na stanowisku, o którym mowa w pkt 12, działu XIV, wykazu A, stanowiącego załącznik do rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego.

Po uwzględnieniu spornych okresów: od dnia 24 września 1977 r. do dnia 30 listopada 1981 r., od dnia 08 grudnia 1981 r. do dnia 28 stycznia 1985 r. i od dnia 25 sierpnia 1986 r. do dnia 14 marca 1989 r. staż pracy wnioskodawcy w warunkach szczególnych jest dłuższy, niż wymagany ustawą, a zatem, zgodnie z przepisem § 4 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego, wnioskodawca spełnia ten wymóg ustalenia mu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

Z wyżej przytoczonych względów Sąd Okręgowy, na mocy art. 477 (14) § 2 k.p.c. w związku z cytowanymi wyżej przepisami, mając na uwadze dyspozycję art. 129 w zw. z art. 100 ust. 1 ustawy emerytalnej, orzekł jak w sentencji wyroku.

Apelację od powyższego wyroku wywiódł Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w G. zarzucając temu orzeczeniu naruszenie art. 184 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 ze zm.) w zakresie daty, od której Sąd I instancji przyznał J. P. emeryturę, tj. w części dotyczącej ustalenia prawa do emerytury za okres od dnia 15 kwietnia 2012 r. do dnia 20 kwietnia 2012 r.

W uzasadnieniu apelacji organ rentowy dokonał streszczenia postępowań administracyjnego i sądowego-pierwszoinstancyjnego w niniejszej sprawie oraz wskazał, że nie kwestionuje stanowiska Sądu Okręgowego w zakresie uznania spornych okresów zatrudnienia wnioskodawcy w Przedsiębiorstwie (...) do stażu pracy w szczególnych warunkach, jednakże nie może się zgodzić ze stanowiskiem tego Sądu w części dotyczącej ustalenia prawa do emerytury od dnia ukończenia przez wnioskodawcę 60 roku życia, tj. od dnia 15 kwietnia 2012 r.

Apelujący podniósł, że jak wynika z akt, z dniem 20 kwietnia 2012 r. wnioskodawca rozwiązał stosunek pracy, a więc emeryturę Sąd I instancji winien przyznać od dnia 21 kwietnia 2012 r. Wywodził dalej, że w tym stanie sprawy wnioskodawca spełnił wszystkie warunki do przyznania prawa do emerytury od dnia 21 kwietnia 2012 r.

W konkluzji apelacji organ rentowy wniósł o:

- 1) zmianę zaskarżonego wyroku i ustalenie wnioskodawcy prawa do emerytury od dnia 21 kwietnia 2012 r., ewentualnie
- 2) uchylenie zaskarżonego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji z przyczyn podanych w uzasadnieniu.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja organu rentowego zasługiwała na uwzględnienie w sposób skutkujący zmianą zaskarżonego wyroku i ustaleniem J. P. prawa do emerytury od dnia 21 kwietnia 2012 r.

Istota sporu w niniejszym postępowaniu sprowadzała się do oceny, czy wnioskodawca w okresie od dnia 15 kwietnia 2012 r. do dnia 20 kwietnia 2012 r. spełniał łącznie wszystkie, wynikające z treści art. 184 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz.

1227 ze zm., nazywanej dalej ustawą emerytalną), przesłanki ustalenia mu prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym.

Stosownie do treści art. 184 ust. 1 ustawy emerytalnej ubezpieczonym (mężczyznom) urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje prawo do emerytury po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 ustawy emerytalnej (60 lat - § 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 07 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze - Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm., nazywanego dalej rozporządzeniem w sprawie wieku emerytalnego), jeżeli w dniu wejścia tej ustawy w życie, tj. w dniu 01 stycznia 1999 r. osiągnęli: okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymagany w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku obniżonym oraz okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27 ustawy emerytalnej (co najmniej 25 letni).

Takim ubezpieczonym przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32 ustawy emerytalnej pod warunkiem nie przystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego oraz rozwiązania stosunku pracy (art. 184 ust. 2 ustawy emerytalnej w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2012 r.).

Przepis art. 184 ust. 1 ustawy emerytalnej dotyczy zatem wyłącznie tych ubezpieczonych, którzy w dniu wejścia w życie ustawy emerytalnej, tj. 01 stycznia 1999 r. już legitymowali się wymaganym okresem składkowym i nieskładkowym, w tym wymaganym okresem pracy w warunkach szczególnych, lecz nie osiągnęli jeszcze wymaganego wieku emerytalnego.

W przedmiotowej sprawie apelujący kwestionował jedynie spełnianie przez wnioskodawcę w okresie od dnia 15 kwietnia 2012 r. do dnia 20 kwietnia 2012 r. przesłanki rozwiązania stosunku pracy przez ubezpieczonego, będącego pracownikiem (art. 184 ust. 2 ustawy emerytalnej w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2012 r.).

Nie były natomiast sporne pozostałe, stanowiące przez art. 184 ust. 1 i 2 ustawy emerytalnej, przesłanki ustalenia wnioskodawcy prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym w postaci: osiągnięcia przez niego wieku przewidzianego w art. 32 ustawy emerytalnej (60 lat - § 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego), osiągnięcia w dniu wejścia ustawy emerytalnej w życie: okresu zatrudnienia w szczególnych warunkach, wymaganego w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym (co najmniej 15 lat - § 4 ust. 1 pkt 3 rozporządzenia w sprawie wieku emerytalnego w zw. z art. 184 ust. 1 pkt 1 ustawy emerytalnej) oraz okresu składkowego i nieskładkowego, o którym mowa w art. 27 ustawy emerytalnej (co najmniej 25 letni), jak również nie przystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego.

Stosownie do treści art. 100 ust. 1 ustawy emerytalnej prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa.

Sąd II instancji podzielił stanowisko organu rentowego (apelacja k. 51-52 akt sprawy), zgodnie z którym w okresie od dnia 15 kwietnia 2012 r. do dnia 20 kwietnia 2012 r. J. P. nie spełniał wymogu ustalenia mu prawa do emerytury z art. 184 ust. 2 ustawy emerytalnej (w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2012 r.) w postaci rozwiązania stosunku pracy – w przypadku ubezpieczonego będącego pracownikiem.

Sąd ten stwierdził, że powyższe stanowisko znajduje w szczególności oparcie w treści dokumentu w postaci świadectwa pracy z Przedsiębiorstwa (...) sp. z o. o. w G. z dnia 20 kwietnia 2012 r. (k. 39-39v. akt em. ZUS), z którego wynika, że wnioskodawca w okresie od dnia 01 grudnia 2009 r. do dnia 20 kwietnia 2012 r. był zatrudniony u tego pracodawcy na stanowisku spawacza.

W świetle treści powyższego dokumentu nie ulega wątpliwości, że wnioskodawca, będący pracownikiem w rozumieniu art. 2 K.p., w okresie od dnia 15 kwietnia 2012 r. do dnia 20 kwietnia 2012 r. nie spełniał łącznie wszystkich przesłanek ustalenia mu prawa do emerytury w wieku obniżonym z art. 184 ustawy emerytalnej, a w szczególności wynikającej z treści art. 184 ust. 2 ustawy emerytalnej przesłanki w postaci rozwiązania stosunku pracy.

Tym samym stwierdzić należy, że Sąd Okręgowy ustalając J. P. prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym w okresie od dnia 15 kwietnia 2012 r. do dnia 20 kwietnia 2012 r. naruszył art. 184 ust. 2 ustawy emerytalnej (w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2012 r.) w zw. z art. 100 ust. 1 ustawy emerytalnej.

Ponieważ w myśl art. 100 ust. 1 ustawy emerytalnej prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa, a zatem stwierdzić należy, że prawo J. P. do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym z art. 184 ustawy emerytalnej powstało dopiero w dniu 21 kwietnia 2012 r., tj. w dniu następującym po dniu spełnienia przesłanki z art. 184 ust. 2 ustawy emerytalnej (w brzmieniu obowiązującym do dnia 31 grudnia 2012 r.) w postaci rozwiązania stosunku pracy łączącego wnioskodawcę z Przedsiębiorstwem (...) sp. z o. o. w G..

Z treści przepisu art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej wynika, że świadczenia wypłaca się poczynając od dnia powstania prawa do tych świadczeń, nie wcześniej jednak niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu z uwzględnieniem ust. 2.

Ponieważ prawo J. P. do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym powstało dopiero po rozwiązaniu stosunku pracy w dniu 20 kwietnia 2012 r., a zatem stosownie do treści art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej, w przedmiotowej sprawie emeryturę należy wypłacić wnioskodawcy, poczynając od dnia powstania prawa do tego świadczenia, tj. od dnia 21 kwietnia 2012 r.

W konsekwencji Sąd I instancji ustalając ubezpieczonemu prawo do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym w okresie od dnia 15 kwietnia 2012 r. do dnia 20 kwietnia 2012 r. naruszył również przepis art. 129 ust. 1 ustawy emerytalnej poprzez jego niezastosowanie.

Stosownie do treści art. 386 § 1 k.p.c. w razie uwzględnienia apelacji sąd drugiej instancji zmienia zaskarżony wyrok i orzeka, co do istoty sprawy.

Mając na względzie powyższe, działając na mocy art. 386 § 1 k.p.c. Sąd Apelacyjny orzekł, jak w sentencji wyroku.